

at den foreliggende Sag skal afgøres efter dens egen Beskaffenhed og ikke under Hensyn til, hvorledes Regeringen stiller sig til Spørgsmaalet om de kongevalgte Medlemmers Opløselighed. Jeg mener, det er et sundt og forsvarligt Standpunkt, og jeg ser ikke, at det ærede Medlem i Virkeligheden gavner Sagen ved at drage ny Spørgsmaal ind under dens Behandling.

Det er en Selvfølge, at jeg ikke kan slutte mig til den Dagsorden, som det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) nu stillede Forslag om, da denne Dagsorden i Virkeligheden gaar ud paa at slaa i Stykker hele dette Forsøg paa at opnaa en god Løsning af Spørgsmaalet om Antallet af Folketingsvalgkredsene ved en Grundlovsændring.

Ordføreren for Forespørgerne (Borgbjerg): Det er jo ikke Tilfældet. Dagsordenen siger udtrykkelig, at under Forudsætning af, at Regeringen ikke ser sig i Stand til . . . , opfordres den til at skride til Udarbejdelsen af en ny grundlovmæssig Valglov. Det er fuldstændig berettiget fra dette Tings Side, idet vi ere overbeviste om, at Sagen er strandet. Konseilspræsidenten og Ordføreren har givet en svag Antydning af, at der var et lille sidste Haab. Nu vel, saa prøv det! Om to-tre Dage vil det være dokumenteret, om der er en Mulighed. Vi sige: Under Forudsætning af, at Sagen er strandet. Vi ere fuldstændig overbeviste om, at den er strandet, og det vil hele Befolkningen officielt vide om 3—4 Dage. Under den Forudsætning opfordre vi Regeringen til ikke at spille Tiden, men straks skride til Udarbejdelse af en grundlovmæssig Valglov.

Sagen har den allerstørste Betydning. Hvis ikke Grundlovsændringen gennemføres nu foran Folketingsvalgene og Landstingsvalgene til Efteråret, men muligvis først bliver gennemført i næste Valgperiode, saa skulle vi jo først have almindeligt Rigsdagsvalg med Opløsning, og saa kunne vi først i den derefter kommende Rigsdagsperiode faa endelig Vedtagelse. Det vil med andre Ord sige, at naar Sagen brister i dette Øjeblik, paa det Tidspunkt, som selve Konseilspræsidenten i Fjor erklærede for det gunstigst mulige, ville vi

ikke have Haab om en retfærdigere Valgkredsordning før i 1912. 6 lange Aar skulle de Folk, som forurettes, Byerne, alle de, der forurettes under den nuværende Ordning, gaa og vente derpaa. Saa er Konseilspræsidenten politisk gaaet til sine Fædre for lang Tid siden, og det er for saa vidt ogsaa godt. Saa have vi forhaabentlig faaet en Regering, der med ganske anderledes Alvor vil tage denne Sag op. Men den Stranding i dette Øjeblik betyder, det maa de Herrer være klare over, at skulle vi saa alligevel gaa Grundlovsændringsvejen og prøve paa den efter næste Valg, saa faa vi ikke Sagen fremmet 1909, men 1912, med mindre man vil forkorte Valgperioden udover det normale, regelmæssige. Altsaa, Konseilspræsidenten havde ikke Ret i sin Paastand til mig.

Formanden: Der blev af det ærede Medlem bebudet en ny Paastand om Overgang til Dagsordenen, men jeg har endnu ikke modtaget den. (Ophold). Jeg har nu modtaget Paastand om Overgang til Dagsordenen, saalydende:

Af *Borgbjerg*:

Idet Folketinget under Forudsætning af, at Regeringen ikke ser sig i Stand til at gennemføre det af Folketinget vedtagne Forslag til Forandring af Grundlovens § 32, opfordrer Regeringen til at udarbejde Forslag til en ny Valglov i Overensstemmelse med Grundlovens § 32, gaar Tinget over til Dagsordenen.

Den tidligere stillede Paastand og den nu stillede ere nu Genstand for Forhandling.

Fogtmann: Det Parti her i Salen, paa hvis Vegne jeg har haft den Ære at føre Ordet under tidligere Forhandlinger om dette Spørgsmaal, om selve Grundlovs-spørgsmaalet i de sidste Rigsdagssamlinger, har jo i alt væsentligt i Realiteten kunnet følge samme Tankegang, gøre de samme Indstillinger, lægge samme Arbejde i Sagen som de ærede Medlemmer, der have stillet den Forespørgsel, som nu ligger for. Det er derfor ogsaa ret naturligt — enhver kunde sige sig det i Forvejen —, naar vi nu staa overfor forskellige Dags-